

Alex Bolton voelde dat hij stierf. De onderzoekjournalist in hem maakte dat hij tot het laatste moment wanhopig naar een mogelijkheid zocht om de cruciale informatie te redden. Dezelfde informatie had hem tot een doelwit gemaakt en was blijkbaar dermate belangrijk dat de meest professionele huurmoordenaars werden ingezet om hem te elimineren. Alex was in zijn vakgebied onbetwistbaar de meest succesvolle, wat niet hoefde te betekenen dat hij ook de beste was. Via zijn netwerk was hij doorgedrongen tot de kern van de groep duistere personen waar hij stom toevallig tegenaan was gelopen. Toen hij zich realiseerde waar hij zich mee had ingelaten was het te laat.

Twee dagen hadden ze nodig gehad om hem te traceren. Twee dagen van angst en spanning terwijl hij wanhopig zocht naar een manier om zijn gegevens wereldkundig te maken. Bolton had zich ontdaan van alle elektronica, schakelde zijn laptop op standalone en nam de trein naar Oklahoma City. Gedurende de reis van zes uur liet hij zijn gemartelde zenuwen tot rust komen. Het kaartje had hij contant betaald en hij rekende erop dat hij een paar uur voorsprong op zijn achtervolgers zou krijgen. De trein was gelukkig matig bezet en het lukte hem een vrijwel lege coupe te vinden. Nerveus kopieerde hij de inhoud van de USB-stick tien keer naar de sticks die hij in Dallas had gekocht. Hij had geen mogelijkheid gehad om de documenten te kopiëren en met de post naar de uitgezochte adressen te sturen zoals hij van plan was geweest.

Geestelijk uitgeput gunde hij zich een periode van relatieve rust en bestelde een uitgebreide lunch in de restauratiewagen. Genietend van een overmaatse hamburger, iets wat hij normaal gesproken nooit at, nam hij zijn stappenplan nog eens door. Het leek simpel. Enveloppen kopen en de sticks met de informatie in verschillende brievenbussen posten. Alles contant blijven betalen. Gelukkig had hij altijd voldoende cash geld op zak. In deze digitale tijd was het volgen van personen eenvoudig. Als je je daaraan wist te onttrekken, dan was het ook moeilijker om iemand te volgen, zo was zijn redenatie.

‘Waar kom jij vandaan als ik het vragen mag,’ vroeg de man Rick zijn bier aanreikend.

‘Europa, Nederland om precies te zijn.’

‘Schijnt een raar land te zijn.’

‘Hoezo?’

‘Homo’s kunnen daar trouwen. Ben jij een homo?’

‘Nee. Denk jij soms dat alle Nederlanders homo’s zijn omdat je daar als homo kunt trouwen?’

‘In ieder geval zijn daar veel meer homo’s dan hier.’

‘En hoe weet je dat nu weer?’

‘Waarom zou je daar anders kunnen trouwen als homo?’

‘Ik ben geen homo,’ zei Rick die de man niet tegen zich in het harnas wilde jagen.

‘Kom je hier jagen?’

‘Dat mag toch niet buiten het seizoen?’

‘Daarom is het des te spannender,’ zei de man zijn lange vette haren naar achteren strijkend.

‘Zou dat mogelijk zijn?’ vroeg Rick die een kans zag om het gesprek een andere kant op te sturen.

‘Alles is mogelijk. Je bent toch geen smeris?’ zei de man Rick onderzoekend aankijkend.

‘Ze hebben me in mijn leven al voor veel uitgemaakt, maar nog nooit voor een smeris. Nee, ik ben op zoek naar een kennis die me vertelde dat er hier wel iets te beleven viel. Ik heb hem eens ergens ontmoet en hij was me de baas op de schietbaan. Dat was me nog nooit overkomen, althans niet in Nederland. Ik heb een tijdje rust genomen en ik ben een beetje gaan reizen naar interessante plekjes. Vandaar dat ik hier ben beland, maar ik moet hem eerst vinden.’

‘Hoe heet hij?’ zei de barman en keek Rick op een eigenaardige manier aan.

‘Vince Derwood.’

‘Die woont hier niet,’ klonk het bij de deur die zonder dat Rick het had opgemerkt geopend was.

De spreker was een lange magere man met diepliggende priemende steekogen. De drie mannen achter hem leken zoveel op hem dat het vrijwel zeker broers waren.

‘Het bier is van het huis. Ga nu maar direct,’ zei de barman met een zweem van angst in zijn stem.

‘Die lul gaat nergens naar toe Dick,’ klonk het uit de mond van steekoog.

‘Alsjeblieft niet hier in mijn zaak Larry,’ smeekte de barman handenwringend.

‘Wees maar niet bang lafbek, je kostbare inboedel laten we volkomen heel. Dat kan niet gezegd worden van deze oetlul. Zeg eens oetlul, wat moet jij van Derwood?’

De mannen waren ondertussen naderbij gekomen en hadden een halve kring rond Rick gevormd die achteloos naar zijn biertje bleef kijken alsof het geheel hem niets aanging.

‘Zeg paardenlul, ik vroeg je wat,’ zei steekoog en legde zijn hand op Rick’s onderarm.

‘Ik ben iemand die zich met zijn eigen zaken bemoeit,’ zei hij zachtjes en pakte zijn glas op van de toog.

‘Aha, een bijdehandje. Luister eens paardenlul, hoe jij er over een kwartier uitziet hangt af van de antwoorden die jij netjes gaat geven op mijn vragen, begrepen?’

‘Oetlul, paardenlul, niet veel variatie. Ik heet trouwens Russ. Hoe heten jullie en willen jullie iets drinken?’

Dit was een vaste tactiek van Rick. Hij was helemaal geen vechtersbaas en gebruikte als het kon zo weinig mogelijk geweld. Berg had hem geleerd dat een gevecht vaak voorbij was voordat het werkelijk was begonnen. Rick voelde als het ware weer de vele blauwe plekken die hij gedurende zijn loodzware technische gevechtstrainingen met Berg had opgelopen. Als een gevecht onvermijdelijk was, neem dan het initiatief. Leid je tegenstander af en sla dan toe. Hard en meedogenloos had zijn drilinstructeur er bij hem ingepompt en Rick was een goede leerling gebleken.

Hij lette scherp op de nekspieren van Larry en toen die zich aanspannen reageerde hij razendsnel. Hij rukte zijn linkerhand die de man vasthield los en dook tegelijk rechts naar beneden. In dezelfde beweging wierp hij zijn glas leeg in de gezichten van de twee mannen die rechts achter Larry stonden. Voordat deze kon reageren raakte Rick de zijkant van zijn knie vol met zijn linkervoet. In zijn verbeelding hoorde Rick de banden, kraakbeen en de menisci in de knie van de man scheuren, maar dat was echter onmogelijk om te horen door de schreeuw van pijn die overging in een gegil van Larry toen hij kermend op de grond ineenzakte.

Rick lette niet meer op hem, maar dook naar voren naar de laatste man die als versteend stond te kijken naar de kermende Larry en de beide anderen die het bier als gekken uit hun ogen probeerden te wrijven. Voordat hij kon reageren raakte Rick's vuist hem als een moker op zijn middenrif. De man sloeg happend naar lucht achteruit tegen de blinkend opgepoetste jukebox.

Op de bal van zijn rechtervoet draaiend maakte Rick met zijn rechterarm een achterwaartse slag die nog versneld werd door de rotatie van zijn lichaam. In de draai zag hij de derde man op hem af duiken en stuurde zijn arm dusdanig dat zijn gestrekt gehouden rechterhand de man met een korte venijnige slag achter het oor raakte. Met een zucht zakte hij in elkaar.

'Vuile hufter,' gilde de laatste aanvaller die de tijd had om een groot vlindermes in zijn rechter hand te nemen.

De woede straalde uit zijn ogen en dat werd hem fataal. Innerlijk onbewogen wachtte Rick de aanval een ogenblik af en deed een schijnbeweging naar rechts. De man was blijkbaar geen ervaren messenvechter. Waarschijnlijk vertrouwde hij op de angst van zijn tegenstanders die door een dergelijk mes meestal geïntimideerd waren. Hij ging met Rick's schijnbeweging mee en door zijn woede waren zijn bewegingen ongecontroleerd. De linkerarm van Rick haakte over de rechteronderarm van de man heen en met zijn rechterhand greep bij de hand met het mes. Een korte opwaartse beweging ging gepaard met een hoge gil toen de pols brak alsof het een dode twijg was.

Rick bukte zich om het gevallen mes op te rapen toen een scherpe stem het gekreun van zijn aanvallers overstemde.

'Stop, laat vallen dat mes. Laat vallen zeg ik je...'

Rick draaide zich om en zag een agent van de highwaypatrol met getrokken pistool in de deuropening staan. Instinctmatig liet hij het mes uit zijn handen glippen, begrijpende dat problemen maken met justitie hem geen steek verder zou brengen, integendeel zelfs.

'Het was zelfverdediging agent,' zei hij rustig en bracht zijn handen naar zijn schouders, om de nog vrij jongeman die erg zenuwachtig leek niet een ongeluk te laten begaan.

'Dat zal wel,' zei hij kort en keek naar de mannen die kreunend op de grond lagen. 'Ik trof hier een aantal gewonden aan en jou

zag ik daar met een mes in je hand. Wat denk je dat de rechter daar van zal vinden?’

‘De barman kan...’ zei Rick verwonderd toen hij zag dat die in geen velden of wegen meer te zien was.

De agent sprak zachtjes in de radio die aan zijn schouder bevestigd was. Het gesprek was kort en Rick kon niet verstaan waar het om ging.

‘Je bent gearresteerd. Hier doe ze zelf maar om,’ riep de agent en wierp Rick een paar handboeien toe die voor hem op de toog neerkletterden.

‘Wie wil je bellen, je advocaat soms,’ klonk het spottend.

‘Nee, jouw baas. En als het moet zijn baas enzovoort. Je hebt geen enkele reden mij vast te houden. Ik werd aangevallen en het was puur zelfverdediging. De barkeeper was getuige.’

‘De barkeeper is weg.’

‘Iedereen kent hier toch iedereen?’

‘En wat wil je daarmee zeggen?’

‘Dan ga je toch naar zijn huis toe en vraag het hem dan. Bovendien moet hij de tent afsluiten, dus hij komt in ieder geval terug.’

‘Weet je mister, mijn baas moet dat maar uitzoeken. Je hebt me vandaag al genoeg ellende bezorgd. Zo dadelijk komt mijn collega me aflossen. Het heeft geen enkele zin tegen hem te gaan zeiken, hij is alleen maar geïnteresseerd in porno en zit de hele nacht te rukken. Ik zou je aanraden hem niet te storen met geschreeuw of iets dergelijks, want daar wordt hij nog chagrijniger van dan dat hij normaal al is.’

Rick keek de agent aan en had moeite om het opkomend gevoel van walging te onderdrukken. Hij besloot verder geen energie te besteden aan een zinloze discussie en haalde zijn schouders op. De brits was net iets zachter dan beton en Rick zocht met moeite een positie waarin hij zich een beetje kon ontspannen.

Gavin Miller staarde in gedachten uit het raam van zijn imposante kantoor aan de 18th street, vlakbij het Witte Huis. De advocaat die pas geleden was toegetreden tot het gilde van partners bij het kantoor McKenzie & Wulfert, dacht na over het lange telefoongesprek dat hij de dag daarvoor had gevoerd met Edward Dorfer uit Nederland.

Zelden had hij een telefoongesprek gevoerd waarbij hij zo onder de indruk was van zijn gesprekspartner. Daarbij kwam nog het feit dat de man bij hem volledig onbekend was. Het daarop volgende routineonderzoek bracht aan het licht dat Edward Dorfer niet alleen onmetelijk rijk was, maar ook een van de meest invloedrijke zakenmensen van West Europa was. Het zat Miller niet lekker dat Edward Dorfer voor hem onbekend was en gaf zichzelf daar een negatieve beoordeling voor.

Miller ging er prat op dat hij in de westerse wereld iedere miljardair kende, in ieder geval van naam, maar deze man was op de een of andere manier aan zijn aandacht ontglipt. Ook het feit dat de grootte van het vermogen van de familie Dorfer totaal onbekend was irriteerde hem. Miller ging er altijd van uit dat de toename van vermogen gelijk opliep met de macht en sluwheid van de personen die de organisatie leidden. Door die instelling was hij minder geïnteresseerd in rijke mensen met 'oud geld'. Niets was makkelijker dan een vermogen erven en het maakte dat men verder van de werkelijkheid af kwam te staan met alle gevolgen van dien.

Een enorm vermogen dat door de familie zelf was opgebouwd via ondernemerschap in moderne bedrijven en dienstverleningen, gecombineerd met een niet zo grote bekendheid, maakte dat hij al meer dan een dag liep te piekeren hoe hij de afspraak met de zoon Rick Dorfer zou gaan aanpakken.

Edward Dorfer had aangegeven dat zijn zoon Rick, die de helft van zijn tijd werkzaam was in de Verenigde Staten, een oriënterend gesprek met Miller wilde voeren over nieuwe investeringen van de Dorfer familie in de verzekeringswereld. Dat Dorfer bij hem was uitgekomen vond hij niet verwonderlijk. De advocatenfirma waar hij werkte was niet alleen de grootste en meest gerespecteerde firma in D.C., maar ook gespecialiseerd in buitenlandse bedrijven die op grote schaal wilden investeren in de Verenigde Staten.

Het was de oprichter en zijn directe baas Harold McKenzie zelf die hem die opdracht had gegeven.

Een nieuwe klant met een A-status, die speciaal naar jou heeft gevraagd. Binnenhalen tot elke prijs. Als je er niet uitkomt, niet met mij overleggen, dat geeft een slechte indruk. Gewoon je verstand gebruiken en binnen de mogelijkheden de klant tegemoet komen. Succes Gavin, dit is je eerste grote vis sinds je partnerschap en het is een grote aanbeveling dat in korte tijd jouw naam bekend blijkt te zijn.

Hij had McKenzie uitgebreid bedankt voor het in hem gestelde vertrouwen en was toen gaan spitten in de voorhanden zijne gegevens over de Dorfer familie en Rick Dorfer in het bijzonder. De man leidde sinds een paar jaar de firma ACM aan de westkust, een bedrijf in de IT-sector, dat na de inlijving in het Dorfer imperium een gigantische groei doormaakte. Gegevens over de persoon Rick Dorfer zelf waren minimaal beschikbaar. In zijn jeugd was hij een sportheld geweest, waarna hij op jonge leeftijd de zakenwereld instapte.

Juliette keek Rick met een neutrale blik recht in zijn ogen aan. Haar uitstraling prikkelde hem opnieuw en het verontrustte hem in lichte mate dat hij er niet zeker van was hoe dat kwam. Lichamelijk was Juliette geheel zijn smaak, maar dat was iets waar Rick totaal ongevoelig voor was. Het was juist het ongrijpbare stukje achter de helblauwe grote ogen dat hem triggerde. Rick beseftte dat zijn gave voor het kunnen 'lezen' van mensen hier dreigde te falen en dat verontrustte de control freak in hem die hij absoluut was.

'Goedenavond Rick,' klonk de schorre altstem die hem die middag al was opgevallen.

'Je kent mijn voornaam, je hebt je huiswerk dus gedaan. Prima kom verder. Geen problemen bij de receptie gehad?'

'Niet meer dan normaal,' zei Juliette die oprecht bewonderend de luxe suite van het krankzinnig dure hotel in ogenschouw nam.

Ze was gekleed in een smaakvol zalmkleurig kostuum, waar de door de strakke broek geaccentueerde fraaie benen Rick onmiddellijk opvielen. Juliette was zeer licht opgemaakt en een haast onmerkbaar geur die geheel paste bij haar uitstraling en rol die Rick verwachtte, omringde de mooie vrouw.

'Tets drinken?'

'Nee. Ga even zitten, ik wil namelijk eerst iets zeggen,' nam ze het initiatief.

Ze namen tegenover elkaar plaats in de comfortabele zithoek. Er speelde een haast onmerkbaar glimlachje rond de mondhoeken van Rick. De avond verliep anders dan hij verwacht had en dat beviel hem tot nu toe.

'Ik wil alles even helder maken, kristalhelder want ik hou niet van spelletjes en verborgen agenda's. We hebben allemaal teveel geheimen in deze stad.'

Rick keek Juliette aan en voelde de spanning bij haar toenemen wat bij hem hetzelfde effect kreeg, zeer tegen zijn zin. Wat was haar werkelijke rol? Hij had verwacht dat deze avond meer zou inhouden dan een gewone date, maar Juliette leek er niet omheen te willen draaien, of was dat slechts tactiek? Hij besloot haar niet verder te onderbreken en keek haar verwachtingsvol aan.

Ik heb van Miller de opdracht gekregen jou het naar de zin te maken, dat zal je wel verwacht hebben. Van jouw kant begrijp ik dat je via mij misschien wel antwoord wil krijgen op vragen waar

Miller niet op inging of die je hem zelfs niet wilde stellen. Kijk Rick, ik besef dondersgoed dat ik slechts een simpele secretaresse ben en niet in de kringen pas waar jij je doorgaans in beweegt. Ik heb mijn redenen om aan het, laten we maar zeggen verzoek, van Miller te voldoen. Die redenen zijn voor mij heel belangrijk. Net zo belangrijk vind ik het om je te zeggen dat je mij niet als een goedkoop werktuig van mijn baas moet zien.

Ik leg dus mijn kaarten op tafel. We hoeven elkaar niet te vertrouwen, dat is niet nodig in deze situatie. Ik heb mijn redenen en jij hebt de jouwe. Mijn idee was om eerst de genoemde zaken af te handelen en daarna seks met je te hebben. Maar nu ik weer tegenover je zit heb ik de behoefte die volgorde om te draaien.'

Juliette stond op en liep met langzame passen op hem af, hem strak in de ogen kijkend. Rick voelde zijn hart in zijn keel bonzend en verroerde zich niet tot ze voor hem stond. Hij was op dat moment niet in staat om iets te zeggen, wat hem bijna nooit overkwam. Ze leunde voorover en greep met haar linkerhand de stropdas van Rick en draaide hem langzaam rond haar hand waardoor hij omhoog werd getrokken, iets waar hij vol passie aan toegaf. Haar rechterhand gleed via zijn nek in zijn haar en omklemde dat met een stevige greep. Ze begeleidde met zachte maar zekere dwang zijn hoofd naar de hare waar hun lippen elkaar vonden in een lange tongzoen, vol passie en pure lust.

Het duizelde Rick. Hij dacht aan de vele vrouwen die hij in zijn leven had bemind, maar vooral aan Joyce. Hoewel ze elkaar de ruimte gaven voelde hij zich schuldig, maar zijn begeerte won het ruimschoots van zijn gevoel. Daarnaast kon hij zich niet herinneren dat hij ooit een vrouw had meegemaakt die de kunst van het zoenen zo beheerste als Juliette. De kamer leek om hem heen rond te draaien en Rick voelde zich duizelig worden. Hij greep Juliette om haar middel en trok haar stevig tegen zich aan, wat het zoenen nog verhevigde.

'Geen woord,' zei ze zachtjes, haar vinger op zijn lippen leggend toen ze enkele minuten later Rick een moment rust gunde.

Het was een van de spaarzame momenten dat Rick het gevoel had geen enkele controle over de situatie te hebben, maar dat kon hem niets schelen, sterker nog het wond hem meer op.

‘Kleed je uit. Kleed je uit op een manier waarvan je denkt dat ik dat sensueel zou vinden,’ fluisterde ze in zijn oor terwijl ze hem achteruitlopend naar het enorm luxe bed leidde.

Rick voelde zijn lichaam protesteren. Zijn opgebouwde lustgevoelens maakten dat hij niets voelde voor dit soort komedie en wilde gehoor gevend aan zijn oerinstincten de vrouw haar kleren van haar lijf rukken en haar bezitten. Haar ogen hadden op hem echter een hypnotisch effect en hij had het gevoel erin te verdrinken. Onhandig wurmde hij zich uit zijn schoenen en probeerde als een leerling stripdanser zijn kleren langzaam en speciaal uit te trekken, waarbij Juliette aandachtig toekeek, zonder haar emoties te tonen. Toen Rick volledig was ontkleed keek hij onwennig haar aan, wachtend op haar volgende commando.

‘Loop eens heen en weer,’ zei ze op een manier waar hij wel aan moest toegeven.

‘Je bent prachtig voor een man. De mooiste, maar ook de meest aantrekkelijke man die ik ooit zonder kleren heb gezien. Ga op bed liggen en kijk naar mij.’

Gretig volgde Rick haar bevel op. Hij ervoer haar aanwijzingen als bevelen en had er geen enkel probleem mee. Zich op het ruime bed uitstrekkend verloor hij geen moment Juliette uit het oog die haar kleren uittrok ervoor zorgend dat ze ieder moment een andere pose aannam, een pose die Rick aandachtig bekeek en bewonderde. Haar lichaam was geweldig. De borsten waren iets aan de kleine kant, maar Rick zag in een oogopslag dat ze volledig natuurlijk waren. Haar benen waren in een woord adembenemend en hij zag tot zijn genoegen dat Juliette, tegen de huidige trends in, geen enkele tatoeëring op haar schitterend gebronsde huid had laten zetten.

Juliette keek naar de man waar ze die middag al onder de indruk van was. Ze wist dat iemand als Rick Dorfer anders benaderd moest worden dan de andere mannen die ze in haar leven had gehad. Het besluit zo veel mogelijk open kaart te spelen had goed uitgepakt en op dit moment was ze vastbesloten in ieder geval zo veel mogelijk te genieten van zijn mannelijkheid. Ze zag dat Rick opgewonden van haar werd en ze genoot van de situatie nu ze hem werkelijk volledig naakt zag, helemaal klaar voor wat ze met hem van plan was.